

[Ragnhild Andersen.]

slutning til disse Synspunkter i Udvalget, har vi fastholdt dem som selvstændige Ændringsforslag.

Om vort Forslag om 60 Aars Aldersgrænsen skal jeg sige, at vi fremsatte dette Forslag i 1946. Vi var dengang enige med det socialdemokratiske Parti om et saadant Forslag. Vi optraadte dengang sammen med det socialdemokratiske Parti mod den Forringelse af Loven, som Venstreregeringen og den daværende Socialminister, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, fremsatte Forslag om, og de gjorde det med et Flertal her i Tinget bag sig. Vi beklagede meget, at man dengang gik til en Forhøjelse af Aldersgrænsen fra 60 til 65 Aar. Det er en given Sag, at alle gamle fortjener at have Mulighed for at faa Rente fra det 60de Aar. Det er en given Sag, at mange er slidt op i den Alder, og det er lige saa givet, at selv med de foreslaaede Forbedringer, der ligger her paa Rigsdagens Bord, vil det ikke blive en saadan Luksustilværelse at blive Aldersrentemodtager, at man kan forvente, at Folk af den Grund skulde henfalde til at søge Aldersrente ved 60 Aars Alderen, medmindre de har Behov derfor. Det vilde have betydet et kolossalt Fremskridt, om vi ved denne Lov kunde gennemføre en Nedsættelse af den Aldersgrænse, der forhøjedes i 1946, saadan at vi havde sikret enhver gammel udslidt Arbejder Ret til ved det 60de Aar at søge Aldersrente, for saa vidt han havde det behov. Det vilde have været et Fremskridt, der vilde være blevet hilst med stor Glæde af de gamle.

Da man imidlertid i Udvalget ikke har kunnet vinde Flertal herfor, har vi opretholdt vort Ændringsforslag og anbefaler Medlemmer her i det høje Ting og naturligvis i Særdeleshed de socialdemokratiske Medlemmer at give dette Forslag deres Støtte.

Vi har ogsaa stillet Ændringsforslag om at give Kvinderne Mulighed for at faa Rente allerede fra det 55de Aar, et Forslag, som vi ogsaa fremsatte i 1946. Det skal i denne Forbindelse siges, at der, hvad de enlige Kvinder angaar, er forskellige Mangler i vort Land. Vi har ingen Enkelovgivning, der sikrer Enkerne nogen som helst Betyggelse. Mange Kvinder er slidt op, naar de er 55 Aar. De har maaske haft en Børneflokk og har saa, naar de sidder alene tilbage, kun den Udvej at henvende sig til Socialkontoret. Det havde været rigtigt og retfærdigt, lige saa retfærdigt som det var i 1946, da vi stillede vort Ændringsforslag sammen med det socialdemokratiske Parti, om vi ved denne Lejlighed havde givet Kvinderne Mulighed

for at faa Rente allerede fra det 55de Aar, naar de sad alene. Vi har derfor opretholdt selvstændigt Ændringsforslag derom, og jeg skal anbefale, at man stemmer for dette Ændringsforslag.

Hvad Invaliderne angaar, stillede vi det samme Forslag i 1946 om Ophævelsen af Trediedelsbestemmelsen for Invaliderne. Vi saa det i 1946, og vi ser det i Dag som en stor Uretfærdighed, at vi i Folkeforsikringsloven har en Bestemmelse for Invalider, efter hvilken et saadant Menneske, der i Forvejen er ramt af Invaliditet, saa snart han tjener en Trediedel af, hvad andre Mennesker tjener ved samme Fag, ikke længere anses for at være Invalid. Saa ophæves hans Invaliderente, og saa skal han med en Trediedel af, hvad andre Mennesker maa klare sig for, eller en lille Smule derover klare alle sine Problemer. Det er en Forurettelse mod Invaliderne, og det er en Bestemmelse, som afgjort maa ændres.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har her i Dag givet Udtryk for, at man inden for Socialministeriet arbejder med Planer saavel om at ændre denne Bestemmelse til det bedre som at skabe Mulighed for, at Kvinderne kan faa Rente fra det 55de Aar. Jeg hilser med Glæde, at man paa dette Omraade arbejder med Problemerne. Vi har allerede for halvandet Aar siden fremsat disse Forslag som Ændringsforslag her i det høje Ting, og vi opretholder disse Ændringsforslag. Det kan jo kun glæde os, at den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti ved denne Lejlighed giver Spørgsmaalet om Ophævelsen af Trediedelsbestemmelsen for Invalider sin Støtte. Den savnede vi desværre i 1946.

Idet jeg anbefaler at stemme for de tre af vor Gruppe stillede Ændringsforslag, skal jeg til Slut sige et Par Ord vedrørende Mindretallets Betænkning. Mindretallet bestaar som bekendt af Gruppen Venstre og Konservative. Det siges i Mindretallets Betænkning:

„det har imidlertid ikke været muligt i Udvalget at faa den fornødne Tid til Behandling af dette Lovforslag, der i alt for stærk Grad bærer Præg af at skulle jages igennem inden Jul. Der har end ikke været givet Partierne Mulighed for at drøfte den i sidste Øjeblik fremkomne fuldstændige Ændring af Lovforslagets Karakter“.

Uden at citere yderligere af Mindretallets Betænkning synes jeg, at det fremgaar umiddelbart, at der straalere en enestaaende Surhed og Negativitet ud af Mindretallets Bemærkninger. Jeg forstaar ikke Mindretal-